

Малкитѣ чули и почнали сърдито да цвърчатъ :

— Не, ние сме благородни деца и нашитѣ родители сж отъ царски родъ. Бабо Мецо, отивай си, щомъ тъй ще ни обиждашъ!

Върна ли си родителитѣ.

— Нѣма да бутнемъ нито едно краче на мушицата, додето не ни кажете, че сме отъ царски родъ, — казали птичетата на майка си и баща си. — Баба Меца бѣше тукъ и каза, че ние сме били отъ простъ родъ.

— Мирно, деца, ние ще се разправимъ! И тѣ ядосани хвъркнали къмъ Баба Меца.

— Стара Мърморанко, защо си излѣгала ти нашитѣ деца, че не сж отъ царски родъ. Защо? Ти си вече нашъ врагъ и ние ти обявяваме война.

Повела се страшна война. Отъ една страна се събрали всички животни — четвероноги: волове, магарета, крави, овци, елени, сърни, вълци, мечки, лисици и всичко, каквото имало по земята. Отъ другата страна — царьтъ на пѣвцитѣ повикалъ всички хвъркати. Не само птичкитѣ, малки и голѣми, но и комаритѣ, стършелитѣ, пчелитѣ, мухитѣ и всичко що хвърка изъ въздуха.

Когато дошълъ деньтъ да почне сражението, царьтъ на пѣвцитѣ изпратилъ у противника съгледвачъ — комарьтъ — да узнае кой ще бжде тѣхния командиръ.

Комарьтъ се извилъ изъ гората и пристигналъ въ лагера на противника. Скрилъ се подъ листото на едно дърво и се спотаилъ. Изправила се баба Меца и съ страшенъ гласъ казала:

— Ти, Лисо, си най-хитра между насъ, ти ще станешъ нашия войвода и ще ни водишъ въ боя.

— Добре, — казала Кума Лиса, — но ние трѣбва да си опредѣлимъ единъ знакъ за въ боя и никой отъ противника да не го знае. Азъ имамъ хубава дълга рунтава опашка. Тя отъ далече изглежда като качулка отъ пера. Когато държа опашката си високо нагоре, то работата отива добре и вие трѣбва да напредвате. Спуснали я надолу, работата е лоша и вие трѣбва да бѣгате, колкото ви краката държатъ.

Като чулъ това комарьтъ хвъркналъ веднага и разказалъ всичко на птичия царь.